

Kapitel IV.

Om Aval.

Til §§ 26—27.

(Ensartet Checklov §§ 25—27).

Efter C. L. maa det anses for tvivlsomt om Reglerne i V. L. § 87, 2. Stk. er anvendelig paa Checks, se Jul. Lassen: Obligationens Specielle Del, Kjøbenhavn 1897, Side 908, Noten.

Konferencen har for at tilvejebringe saa stor Ensartethed som mulig imellem Regler for Veksler og Checks anset det for rigtigst at optage Bestemmelser fra E. V. L. §§ 30—32 i den ensartede Checklov, se Rapporten under Nr. 73—76 (Bilag B. Sp. 5051—54) og Forhandlingerne i Haag, Actes I, 1912, Side 201.

Idet bemærkes, at Bestemmelserne næppe giver Anledning til særlige Udtalelser, henledes Opmærksomheden paa Reglen i Reservationernes Art. 13, der giver Adgang til at tillade Aval ved særligt Dokument (aval par acte séparé) — en Bestemmelse, der ikke vil være Anledning til at bringe til Anvendelse her i Landet, jfr. iøvrigt om Betydningen af Aval ved særligt Dokument, Bemærkningerne til Forslag til Veksellov Sp. 4325.

Til § 26, 2. Stk. bør bemærkes, at Trassatens Paategning i Medfør af § 25, der jo skal anbringes paa Checkens Forside, ikke kan opfattes som Aval, jfr. ogsaa Forskriften i § 26, 1. Stk., 2. Pkt.

Med Hensyn til Ændringen af Paragrafnumrene i Forhold til den ensartede Checklov henvises til Bemærkningerne foran Sp. 4806—07.

Kapitel V.

Om Forevisning og Betaling.

Til § 28.

Bestemmelsen i Paragraffens 1. Stk. svarer til Forskrifterne i C. L. § 1, 2. Stk., 1. Sætning. Bestemmelserne i § 28, 2. Stk. angaar de meget omdebatterede »postdaterede Checks«, om hvis Behandling, der altid har hersket megen Strid, og om hvilke Meningerne ogsaa indenfor danske Erhvervskredse staaar delte.

Medens C. L. § 17, 2. Stk. vel maa siges paa en Maade at betragte postdaterede Checks som ikke værende Checks, idet den bestemmer, at postdaterede Checks skal stemples som lange Veksler, en Regel, der dog er ophævet ved Stempeloven af 1929, foreskriver § 28, 2. Stk., at en Check, der forevises til Betaling førend den paa samme angivne Udstedelsesdag, er betalbar paa Fore-

visningsdagen. Det er herefter ikke forbudt at udstede postdaterede Checks, men udstedes en saadan, og i de fleste Tilfælde skyldes Postdateringen den Omstændighed, at Dækning først senere kommer til at foreligge, udsætter man sig for, at den præsenteres til Betaling paa et Tidspunkt, hvor Dækning endnu ikke er til Stede, og da rammes Udstederen af Reglerne om Udstedelse af udækkede Checks, jfr. Forslagets § 4. Se iøvrigt Forhandlingerne i Genève, Mødet den 2. Marts 1931, Side 208—212 og Udtalelsen under Nr. 79 i Rapporten (Bilag B. Sp. 5055).

Til § 29.

Bestemmelserne i § 29 om Forevisningsfrister afløser Reglerne i C. L. § 10. Den i den ensartede Checklovs § 29, 1. Stk. optagne Frist af 8 Dage for Checks, der er udstedte og betalbare indenfor samme Land, er en Minimumsfrist, jfr. Rapporten Nr. 83—84 (Bilag B. Sp. 5057—60), som den enkelte Stat i Medfør af Bestemmelserne i Art. 14 i Reservationerne er berettiget til at forlænge. For det egentlige Kongerige Danmarks Vedkommende vilde man i og for sig kunne have nøjedes med en Frist af 8 Dage, som dog af Hensyn til Færøerne maatte have været suppleret med en Bestemmelse, der enten gav en særlig Frist, eller optog C. L.'s Bestemmelser om Postforsendelsestiden. For de øvrige nordiske Landes Vedkommende kan en Frist af 8 Dage paa Grund af disse Landes geografiske Forhold ikke anses for tilstrækkelig, og en Fastholden af 8 Dages Fristen for Danmarks Vedkommende vilde derfor føre til en Forskel i Omløbsfristerne indenfor de nordiske Lande, og endvidere medføre, at man maatte overveje at benytte den i Art. 14, sidste Stykke i Reservationerne indeholdte Beføjelse til at fastsætte en særlig Frist for Checks imellem de nordiske Lande indbyrdes, navnlig for Checks imellem Danmark og Sverige. I Stedet for den af den ensartede Checklov tilstræbte og for det internationale Handelssamkvem ønskelige Forenkling af Omløbsfristerne vilde man, hvis man fastholdt 8 Dages-Fristen for Danmark, opnaa flere Frister end hidtil, desuden navnlig forskellige Frister indenfor de nordiske Lande. Bestræbelserne maatte da naturligt gaa ud paa at søge indført en Enhedsfrist for de nordiske Lande, og det rimelige maatte da — saaledes som ogsaa ved de nordiske Forhandlinger foreslaaet fra svensk Side — være, at man valgte den for samtlige europæiske Lande ved den ensartede Checklovs § 29, 2. Stk. fastsatte Frist af 20 Dage. Man foreslaar derfor i Overensstemmelse med de